

မြမြစိမ်း

အိပ်ပက်ဝက်ပါ

(၁)

အမှောင်ထုသည် နက်ရှိုင်းနေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝှေ့တိုက်လိုက်သော လေသည် သစ်ရွက်များကို တရဲရဲ မြည်သွားစေသည်။ ထိုလေသည် ဝရန်တာ လက်ရန်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ နက်ရှိုင်း နေသော အမှောင်ထုထဲသို့ မမှိတ်မသုန်သော မျက်လုံးများဖြင့် စူးနစ်စွာ ကြည့်နေသူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ကို အေးစိမ်းသော ရေဖြင့် ပက်ဖျန်း လိုက်သကဲ့သို့ ရှိနေပါသည်။

အပ်ကျသံမျှပင် မကြားရလောက်သော ဒီပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော ခွေးလေ ခွေးလွင့်တို့ အူသံက စောစောက အမှောင်ထု ထဲသို့ ကြည့်နေသူ၏ ကျောပြင်ကို တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားစေ၏။

သူသည် အံ့ကို တင်းနေအောင် ကြိတ်ပြီး ခွေးအူသံများ အဆတ်မပြတ် ကြားနေသော နေရာ... တစပြင်ဟောင်း နေရာဆီသို့ တစ်ချက် ကြည့်လိုက် သည်။ ဆိုးရွားသော ညဉ့်ငှက် တစ်ကောင်၏ ဆတ်ခနဲ အော်မြည်သံက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းမိုးသွားပြန်သည်။ ထိုလူသည် သူ့ခေါင်းကို တစ်ချက် ရိုက်ပြီး... ချာခနဲ လသာဆောင်ဆီမှ ထွက်ခဲ့သည်။

သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်လျှင် ခရီးဆောင် အိတ်ကို ဗီရိုပေါ်မှ ဆွဲချယူ လိုက်ပြီး သူ့အဝတ်အစား နှင့် အသုံးအဆောင် အချို့ကို အိတ်ကြီးထဲသို့ လုံးထွေး ထိုးသိပ်၍ ထည့်လိုက်သည်။

..."

ထို့နောက် ဦးခေါင်းက ဆံပင်တွေကို လက်ဆယ်ချောင်းဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး

ခုတင်ပေါ်သို့ ပက်လက် လှန်ချကာ မျက်လုံးများကို တင်းကျပ်စွာ မှိတ်ထား
လိုက်သည်။

သူ့ရင်ဘတ်ထဲတွင် နာကျင်နေသည်။

ဆိုးဆိုး ရွားရွားကြီး နာကျင်နေသည်။ ထိုနာကျင်မှုကို အံကို တင်းတင်း
ကြိတ်၍ သူခါးစည်း ခံနေလိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် လူးလူး လိမ့်လိမ့်နှင့်
အချိန်အတန် ကြာလာသောအခါ သူသည် ဆက်လက် သည်းမခံ နိုင်တော့
သဖြင့် ခုတင်ဘေးက ပုလင်းကို ဖွင့်ကာ ဆေးတစ်လုံး သောက်လိုက် သည်။
မကြာခင် သူအိပ်ပျော် သွားခဲ့ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်များ ယခု
တော့ အဝေးသို့ လွင့်စဉ် သွားကြလေပြီ။

သူ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော အသံသည် သူ့ကို
အချိန်ကြာရှည်စွာ အိပ်ခွင့် မထားဘဲ တန်းနှိုးလာသည်။

သူသည် အအိပ်ဆတ်သူမို့ ခုတင်ပေါ်တွင် ခေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

...

ဘုရား ဝတ်ပြုပြီး၍ တီးခတ်လိုက်သော ကြေးစည်သံ...

သူ တိုင်ကပ်နာရီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် အချိန်ဆွဲ မနေတော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ဆင်းကာ
ကိုယ်လက် မျက်နှာကို သန့်စင်ပြီး ရှည်လျားသော ခရီးတစ်ခုကို ထွက်ဖို့
ပြင်ဆင် လိုက်တော့သည်။ အချိန်တိုအတွင်း သူ အဆင်သင့် ဖြစ်သွားသည်။

ခရီးဆောင် အိတ်ကို ဆွဲ၍ ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် အိပ်ခန်းပေါင်း
များစွာကို ကျော်ဖြတ်၍ အပေါ်ထပ်နှင့် အောက်ထပ် ဆက်သွယ်ထားသော
မြင့်မားလှသည့် ကျွန်းလှေကားကြီး အတိုင်း ဆင်းခဲ့သည်။

သူ အောက်ထပ်သို့ အရောက်တွင် ထမင်းစားခန်းဆီမှ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦး ထွက်လာသည်။

"မောင်ဘုန်း ခရီး ထွက်မလို့လား"

ပြောသူကလည်း ပြတ်ပြတ်၊ မေးသူကလည်း စွန်းအဆတ်ပဲ။ တံခါးမကြီး ကို ဖွင့်ပေးလိုက် သည်။

သူသည် ခြေလှမ်း ကျယ်ကြီးများဖြင့် ကားဂိုဒေါင်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

မကြာခင် တိတ်ဆိတ်နေသော အချိန်ကာလကို ဖောက်ထွင်း၍ ကားတစ် စီး မောင်းနှင် သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းမိုး သွားတော့သည်။

ရှည်လျားသော လမ်းသွယ် ကျဉ်းကျဉ်း ကလေးကို အတန်ကြာအောင် မောင်းနှင် ဖြတ်သန်း ပြီးသည့် အခါတွင်တော့ ကားသည် ပြည်လမ်းမကြီး ပေါ်သို့ ရောက်ရှိ သွားတော့သည်။

ကားထဲမှ ခေါင်းကို အပြင်ထုတ်၍ သူသည် လေကို တဝကြီး ရှူပစ်လိုက် သည်။ ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါး လန်းဆန်း သွားသည်ကို သူသည် ခံစားရသည်။

"နေရစ်ပေဦးတော့ နံ့သာမြိုင်ရေ..."

သူသည် မတိုးမကျယ်သော အသံဖြင့် ရေရွတ်လိုက်ပြီး ကားများနှင့် လူသူ ရှင်းလင်းသော ကတ္တရာ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် မင်္ဂလာဒုံ ဘက်ဆီသို့ ကားလေးကို လေးမှ လွတ်လာသော မြားကဲ့သို့ မောင်းနှင် လိုက် တော့သည်။

ဦးခေါင်းထဲတွင် နောက်ကျိနေမှုများ...

ရင်ထဲတွင် လေးလံ ပင်ပန်းနေမှုများ...

သူ့ထံမှ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြ လေပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်သစ် လူသစ် ခံစားလိုက်ပြီး ရင်မှာ ရှင်းလင်း အေးချမ်းနေပါ၏။

နံ့သာမြိုင်ကို သူ ခြေပြန် မချချင်းတော့ သူသည် စိတ်သစ် လူသစ် ဖြစ်နေ ဦးမည်။

... ဟဲ့... ပင်ကီတော့ သေပါပြီ... အား..."

သူ တုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာဖြင့် ကားကို ဒတ်စတော့ အုပ်လိုက်သည်။

သူ့ရင်တွေ တခိုင်းခိုင်း ခုန်နေသည်။ အသက်ရှူ မှားမတတ် ခံစားရင်းက သူ့ကားရှေ့ကတ္တရာ လမ်းမပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ခုပေါ်သို့ ကိုယ်လေးကို အရမ်း မိုးထားပြီး လဲကျနေရာမှ သူ ထံသို့ နှုတ်ခမ်းသား ကလေးကို ပြတ်လုမတတ် ကိုက်၍ ဒေါသမျက်ဝန်း တစ်စုံဖြင့် လိုက်၍ ကြည့်နေသော နုနုငယ်ငယ် မိန်းကလေး တစ်ဦးကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။

"ဘယ်ထိသွားလဲဟင်၊ ဘယ်ထိသွားလဲ"

သူ ကားတံခါးကို လျင်မြန်စွာ ဖွင့်၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

မိန်းကလေးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆတ်ခနဲ သူ့ရင်မှာ ပွေ့လိုက်ပြီး မကျေ မချမ်း စူးရဲစွာ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ရန်ထောင် လာတော့သည်။

... ရှင်ကားကို ဘယ်လို မောင်းလာတာလဲ။ ရမ်းကားလှ ချည်လား ဟင်... တိုက်မိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

... ခွေးက မှားနေလို့ပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ရှင်နာပြီမှတ် ဟွန်း..."

အဖြူရောင် အင်္ကျီကလေး ဝတ်ထားသော အနက်ရောင် အမွေး ကောက် ကောက် ကလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းသည့် ခွေးကလေးကို ရင်မှာ

တင်းကျပ်စွာ ဖက်ကာ ယင်းမိန်းမပျိုလေး ဒေါသ ထွက်နေသည်။

... ဟင်... မင်းမှာ သွေးတွေနဲ့..."

မိန်းမပျိုလေးသည် သူ့တံတောင် နှစ်ဖက်ကို ကြည့်လိုက်သော အခါစပို့ ရုပ်အင်္ကျီ လက်ရှည်ဖြူ ကလေးကို ဖောက်ထွင်း၍ စိမ့်ထွက်လာသော နီရဲ နေသည့် သွေးကွက်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။

... ဟင်း... ဟင်း ရယ်ရတယ်၊ အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ် မင်းယောက်ျား ကြီးရယ် ဒီသွေးကွက်လေးကို မြင်တာနဲ့ မူးမေ့ သွားတော့မလိပဲ၊ မျက်နှာကြီးကို ဖြူဆွတ် နေတော့တာပဲ၊ အဟင်း... ဟင်း... အား..."

သူ့ကို ဟားပြီး လဲပြိုနေရာမှ ထရပ်မည် အပြုတွင် မိန်းမပျို ကလေးသည် ကတ္တရာ လမ်းမပေါ်သို့ ပြန်ဖင်ထိုင် ကျသွား၏။

... မင်း ဒူးခေါင်းမှာလည်း သွေး... သွေးတွေနဲ့ ဒုက္ခပါပဲ"

သူ့အနီးတွင် မုဆိုးဒူးထောက် ထိုင်ကာ လက်ညှိုး တထိုးထိုးနှင့်။ လဲနေသူ မိန်းမပျိုလေးက စူပုပ်နေသော မျက်နှာဖြင့် ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

... ကဲ ရှင့်လမ်း ရှင်သွားတော့။ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ရှင်းမယ်... အား..."

... မင်း သိပ်နာနေတယ်၊ မင်းအိမ် ဘယ်မှာလဲ၊ ကိုယ် လိုက်ပို့ ပေးပါရ စေ"

... နေပါ၊ အသက်နဲ့က အဝေးကြီး၊ ရှင်သာ ဒီနေရာက မြန်မြန်သွားပါ၊ တော်ကြာ လူတွေ မြင်ကုန်လိမ့်မယ်"

"မြင်လည်း ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ မတော်တဆ ဖြစ်ကြတဲ့ကိစ္စပဲ၊ လာပါ... ကိုယ် လိုက်ပို့ ပေးပါရစေ"

သူ့ကို အသာ ဆွဲကိုင်လာသော လက်ကို မိန်းမပျိုလေးက တအား ပုတ်

ထုတ် ပစ်လိုက်သည်။

"ရှင် အသားကို လာမထိပါနဲ့"

..."

နာသွားသော သူ့လက်ကို ခါရင်း...

"မရိုးသားတဲ့ စိတ်နဲ့ ကိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းကို ကူညီမလို့၊ အို... မင်းက တကယ် ဆိုးတာပဲကွာ"

... ဒီကပဲ ဆိုးတာတဲ့လား၊ သွားစမ်းပါ... လူကြီးရာ အား... အား..."

အတင်း ကုန်းရုန်း ထရာမှ လဲပြိုကျတော့ မယောင် ဖြစ်သွားသော မိန်းကလေးကို သူက ဖျတ်ခနဲ ထွေးပွေ့ ထူထားလိုက်သည်။ ဒီအခါတွင် တော့ ဆတ်ဆတ်ကြဲ မိန်းကလေးသည် အသည်း ခိုက်အောင် နာကျင်စ ပြုလာသော ထိခိုက် ဒဏ်ရာများကြောင့် ဟန်လျော့ကျ သွားလေတော့သည်။

... နာလိုက်တာ ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်"

... ကိုယ် ထိန်းပေးမယ်၊ ကားပေါ် တက်နော်၊ ကိုယ် မင်းကို အိမ်အရောက် ပြန်ပို့ ပေးပါရစေ"

ဒီနည်းပဲ ရှိတော့သည်မို့ မိန်းမပျို ကလေးသည် သူ၏ ဖေးမကူညီမှုကို ညင်ညင်သာသာ လိုက်လိုက် လျောလျော ခံယူပြီး ကားရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

"မင်း ဘယ်မှာ နေတာလဲဟင်"

"ရှေ့ဓာတ်တိုင် နှစ်တိုင်ကျော်မှာ မေထူးတို့အိမ် ရှိပါတယ်"

"မင်းနာမည် မေထူးတဲ့လား"

"မေထူးဇင်က ခွေးကလေးနဲ့ လမ်းလျှောက် ထွက်လာတာလား"

"ပင်ကီကိုလည်း ကျောင်းရင်း လမ်းလျှောက်လည်း ထွက်ရင်းပေါ့"

"မင်းခွေးလေး နာမည်က ပင်ကီတဲ့လား၊ သေးသေးလေးပဲ"

... သူက ဂျာမန်မျိုး၊ ဒီအရွယ်ထက် ပိုမကြီးတော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ ရှင်ကြီးက ဘာတွေ လိုက်ကြည့် နေတာလဲ၊ ကားကို ဖြောင့်ဖြောင့် မမောင်းဘဲနဲ့"

ကားမောင်းရင်း လမ်းဝဲယာကို လိုက်ကြည့် နေသော သူ့ကို မေထူးဇင်က မေးလိုက်သည်။

"ဆေးခန်း ကြည့်နေတာ၊ မင်းလေးကို ပြပေးမလို့၊ ခု သွေးပူနေတုန်းမို့ နောက်ကျရင် မင်းလေး သိပ်နာလိမ့်မယ်၊ ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး"

... လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ မဖြစ်စလောက် ဒဏ်ရာလေးကို... အိမ်မှာ ဆေးထည့်လိုက်ရင် ပြီးပါပြီရှင်"

"မင်းက လူကလေး နုပုံလျက်နဲ့ ခေါင်းမာမာ လေးပဲကိုး"

"ဒီက နုနွဲ့နေတတ်တဲ့ အစားထဲကမှ မဟုတ်တာရှင်"

... ဟင်း... ဟင်း"

သူ ရယ်လိုက်သည်။

"ရှင်ကြီးက ဘာရယ်တာလဲ"

စူပုပ်နေသော မျက်နှာလေးဖြင့် ဆတ်ခနဲ ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

"မင်းကို ကိုယ် သိပ်သဘောကျ သွားလို့ပါ"

... တလွဲမထင်ပါနဲ့၊ မင်းလေးရဲ့ ကြံ့ခိုင်ပုံနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြဲပုံ စိတ်ဓာတ်ကို ပြောတာပါကွာ"

"ရှေ့က ခြံရှေ့နားမှာ ရပ်တော့"

"အဲဒီခြံက မင်းတို့ခြံလား"

"ခြံထဲထိ ပို့ပေးမယ်လေ"

... ဒီမှာပဲ ရပ်တော့"

ခြံရှေ့တွင် ကားရပ် လိုက်သည်နှင့် လက်တွင် ဈေးခြင်းတောင်း ဆွဲ၍ ဝင်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်လာနေသော အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

... မေထူး ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

"ဒေါ်မိုး လာခေါ်စမ်းပါ၊ မေထူး လမ်းမှာ လဲကျလာလို့"

မေထူးဇင်သည် ကားတံခါးကို ဖွင့်ရင်း အဒေါ်ကြီးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

"မေထူးရယ် ညည်းလေးကတော့ လုပ်လိုက်မှဖြင့် အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်း ချည်းပဲ"

... အရေးထဲ အပြစ်လာတင် နေပြန်ပါပြီ၊ ဒီဒေါ်မိုးကြီးက... အဲဒါ ပင်ကီ အပြစ် ပင်ကီ အပြစ်၊ မေထူးအပြစ် မဟုတ်ဘူး"

"အဲဒါကြောင့် ပြောတာ ဒီခွေးကို အလိုမလိုက်ပါနဲ့လို့၊ ကြည့်စမ်း... လက်တွေ ခူးတွေမှာလည်း သွေးတွေနဲ့ ဘယ်လိုများ... ဒီခွေးကို ကြိုးချည်ပါ ဆိုလည်း ဘယ်တော့မှ ချည်မခေါ်ဘူး၊ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း..."

အဒေါ်ကြီးသည် မေထူးဇင်ကို လှမ်းတွဲရင်း ပါးစပ်က ပေါက်ပေါက် ဖောက်သကဲ့သို့ ပြောနေသည်။

... တယ်နားငြီးတာပဲ၊ ပင်ကီကို ကြိုးမချည်ချင်ပါဘူး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားပါစေ၊ မေထူးတို့က ကိုယ့်ကို ချုပ်နှောင်တာလည်း မကြိုက်ဘူး၊ သူများကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မချုပ်နှောင် ချင်ဘူး၊ ဒီမှာ ဖိုက်နေရတာနဲ့ တင် ကျေးဇူးတင် စကားတောင် မပြောရသေးဘူး၊ ကျေးဇူးပဲနော် လူကြီး"

မေထူးဇင်သည် ဘာပြောရမှန်း မသိ ကြောင်စီစီ ဖြစ်နေသော သူ့ကို လက်ယမ်းပြပြီး အဒေါ်ကြီး တွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ထော့နင်း ထော့နင်းနှင့် လိုက်ပါသွား၏။

"သူက ဘယ်သူလဲ... သမီးလေး အသိအကျွမ်း ထဲကလား"

"ဘာအသိမှ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကားရှေ့ကို ပင်ကီက ရုတ်တရက် ဖြတ်ပြေး တာ၊ ပင်ကီကို တိုက်မိမှာ စိုးလို့ မေထူးက ခုန်အုပ်ပြီး ကာကွယ်လိုက်လို့ ခု လို ဒဏ်ရာတွေ ရသွားတာ၊ နာလိုက်တာ အူး..."

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေအေ... ဘယ်သူမှန်း၊ ဘယ်ဝါမှန်း မသိတဲ့လူနဲ့ ကားကို စီးလာရတယ်လို့ ညည်းလေး တယ်အတင့်ရဲပါလား"

"ဒီလောက် နာနေတာ လမ်းမှ မလျှောက်နိုင်တာပဲ၊ သမီး ဘယ်လို လုပ်ရ မှာလဲ၊ ဒေါ်မိုးကလည်း တမှောင့်"

အဒေါ်ကြီးသည် မေထူးဇင်ကို တွဲခေါ်နေရင်း လိုလားဟန် မရှိသော မျက်နှာဖြင့် သူ့ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သွားပါသည်။

... ဒီလူတွေ စကားကို ပြေပြေပြစ်ပြစ် ပြောတတ်ကြပုံ မရပါလား"

ရင်မော သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြီး ကားပေါ်သို့ တက်ကာ သူမောင်း ထွက် ခဲ့တော့သည်။

(၂)

... စပ်လိုက်တာ"

အရက်ပြန်ဖြင့် သူ ရရှိလာသော ဒဏ်ရာများကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တတို့တို့ လုပ်ရင်းက မေထူးဇင် ရှုံ့မဲ့နေသည်။

အခန်းတစ်ခု၏ တံခါး ပွင့်လာပြီး အတွင်းက ထွက်လာသော အမျိုးသားကြီး တစ်ဦးက မေထူးဇင်နှင့် ဒေါ်မိုးထံသို့ ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

"ဒီမှာ ခွေးကျောင်းရင်း လဲလာလို့ ဒဏ်ရာတွေ ရလာတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့"

အမျိုးသားကြီးက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း မေထူးဇင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

... ပင်ကီ ကားရှေ့ ဖြတ်ပြေးလို့ပါ။ ဖမ်းရင်း ဒဏ်ရာ ရခဲ့တာပါ ဖေဖေ"

... အနာကို အရင် စင်စင်ဆေးပြီးမှ ဆေးနဲ့အုပ်"

... ဟုတ်ကဲ့"

"ငါ့သမီးလေး ဘယ်နားတွေ နာသွားလဲလို့ စိုးရိမ်စိတ်တွေ၊ ကြင်နာ စိတ်တွေနဲ့များ ငါ့ကို ဖေဖေ မေးမလားလို့၊ ခုတော့... မကောင်းတတ်လို့ ပြောရတဲ့ ပုံမျိုးကြီးနဲ့၊ အကြင်နာ ခေါင်းပါးလိုက်တဲ့ အဖေပါလား"

မေထူးဇင် ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းစိတ်များ ဝင်လာသည်။

... ဘာကို တောင့်တ နေတာလဲ၊ လူမှန်း သိတတ်စ ကတည်းက တစ်သက်တာမှာ ဘယ်အကြင်နာ မျိုးကိုမှ မရခဲ့ပါဘူးလို့ပဲ တင်းကြပ်တဲ့

စည်းကမ်း၊ ကန့်လန့်ကာ အောက်တွေမှာပဲ ကြီးပြင်း လာခဲ့ရတာ၊ ဘာဆန်း
လို့လဲ... ဘာလို့ ဝမ်းနည်း မိတာပါလိမ့်"

ဒူးခေါင်းက အနာကို အရက်ပြန်ဖြင့် ဆွတ်ထားသော ဂွမ်းစဖြင့် တအား ဖိ
ကပ်ပြီး မျက်လုံးများကို တင်းကျပ်စွာ မှိတ်ထား လိုက်တော့သည်။

စက်ရပ်သွားသော ကားသံက မေထူးဇင် ကိုယ်လေးကို ဆတ်ခနဲ တွန့်
သွားစေသည်။

... ဟိုလူကြီး ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကို ပင့်လာပါလား၊ တော်တော်
အရစ်ရှည်တဲ့ လူကြီးပဲ"

ပင်ကီက ခြံထဲသို့ ပြေးဆင်းကာ တဝုတ်ဝုတ်နဲ့ ဟောင်နေသည်။

... ဒေါ်မိုး ဧည့်သည် လာနေတယ်"

... လာပြီ လာပြီ"

ဒေါ်မိုးသည် လက်သုတ်ပဝါ တစ်ထည်ဖြင့် သူ့လက်ကို သုတ်ရင်း အိမ်ရှေ့
ခန်း ဆီသို့ ကသော ကမျော ထွက်လာသည်။

... ဟိုသူငယ်ပဲ... ဆရာမောင်မောင်ကို ပင့်လာတယ်နဲ့ တူတယ်"

ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

"မေထူး ဘယ်လိုနေလဲ... ဒေါ်မိုး၊ ဒီဧည့်သည် လာခေါ်တာ ကောင်းပါ
တယ်"

"မဖြစ်စလောက် ဒဏ်ရာကလေး ရခဲ့တာပါ၊ ချဲ့သလို ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ၊
အားနာမိတယ် ဆရာရယ်၊ ကြွပါ... ကြွပါ... အိမ်ထဲကို"

"ကြည့်လိုက်တော့ မမှားပါဘူး၊ အသားကြေတဲ့ ဒဏ်ရာမျိုးဆိုလည်း သိပ်
ခံရတာပဲ ဒေါ်မိုးရဲ့"

အီလည်လည် ဖြစ်နေသော လူငယ်မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

ဒေါက်တာ မောင်မောင်က ပြောပြကြောင်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။

အိမ်ထဲ ဝင်လာသူများကို ပက်လက် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေပြီး တကုပ်ကုပ် ဖတ်နေရာမှ ဦးမြတ်မင်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"ဦးလည်း အိမ်မှာ ရှိနေတာကိုး"

... ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ... ဦး ပြန်ရောက်လာတာ မကြာသေးဘူး"

... ဟိုမောင်ရင်က..."

... ဦး... ဒီက ကိုဘုန်းပြည့်လျှန် ကားနဲ့ တိုက်မိမလို ဖြစ်ပြီး မေထူးဇင် ဒဏ်ရာလေးတွေ ရသွားလို့ သူစိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတယ်ဆိုပြီး ကြည့်ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လာခဲ့တာပါ"

... ဪ"

"ဟုတ်ပါတယ် ဦးရယ်... ဒဏ်ရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိရင်းနဲ့ စိတ်အေး ရအောင်လို့ပါ"

... ဟို ဒီဒဏ်ရာတွေက ပွန်းပဲ့ရုံ လောက်ပါလို့ ပြောပြီးပြီပဲရှင်"

မကျေနပ် ဟန်ကလေးဖြင့် မေထူးဇင်က သူစိမ်းကို ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

... ရောက်လာမှတော့ ဆရာဝန် စစ်ဆေးတာကို ခံလိုက်ပါ၊ ဆောင်းအဝင် မှာ အနာ မရင်းဖို့ အရေးကြီးတယ်"

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် မေထူးဇင် အတွန့် မတက်ခံတော့ဘဲ ဒေါက်တာ မောင်မောင်၏ စစ်ဆေးမှုကို ခံယူလိုက် ရတော့သည်။

"တံတောင်ဆစ် နှစ်ဖက်က သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ ပွန်းပဲ့ရုံလောက်ပဲ၊ အင်း... ခူးတစ်ဖက်က ခေါက်သွားတော့ အတွင်းကို နည်းနည်း နက်တယ်၊ အရိုးကို ထိမသွားတာ တော်သေးတာပေါ့၊ မေထူး ဘာဆေး ထည့်ပြီးပြီလဲ"

"ခုမှ ဘက်တာဒင်း ထည့်မလို့ အရက်ပြန်နဲ့ သန့်စင်နေတာ"

... ကောင်းတယ်၊ ထိခိုက် ပွန်းပဲ့ရာဆိုရင် ဘက်တာဒင်း ဆေးက အာနိသင် ကောင်းတယ်၊ အကျက်လည်း မြန်တယ်၊ ပေး... ပေး ဆရာပဲ ထည့်ပေးလိုက်မယ်"

ဒေါက်တာ မောင်မောင်သည် မေထူးဇင်၏ ဒဏ်ရာများကို အရက်ပြန်နှင့် ထပ်မံ သန့်စင် လိုက်သည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် အားတင်း၍ ထိန်းချုပ်ထားသည့် ကြားက မေထူးဇင် မျက်နှာ ကလေးသည် မဲ့မဲ့သွားနေ၏။ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ဘုန်းပြည့်လျှန်မှာလည်း အတော်ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။

"မေထူး ကစာဆလင်ကို တစ်နေ့ သုံးကြိမ်တော့ သောက်ထားနော်၊ အနာအတွက် စိတ်ချရအောင်ပါ"

... ပြီးပါပြီ"

"ဆရာ နေပါဦး၊ အိမ်ကို ရောက်တုန်း ပေါက်တုန်း ဧည့်ဝတ် ပြုပါရစေ"

ဒေါ်မိုးက အငွေ့ တထောင်းထောင်း ထနေသော ကော်ဖီနှစ်ခွက် ထည့်ထားသည့် လင်ပန်းကို ကိုင်ကာ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာသည်။

"တိုက်တော့လည်း သောက်နေတာပေါ့ဗျာ၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း"

ဒေါ်မိုးသည် ဒေါက်တာ မောင်မောင်နှင့် ဘုန်းပြည့်လျှန်တို့၏ ရှေ့တွင် သူ့လက်ထဲက ကျောက်ကာ လင်ပန်းကို ချလိုက်သည်။

"ဒေါ်မိုး ဆရာအတွက် ခြေကြွေ"

... နေပါဦး... မေထူး ပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ စရိတ်စကရှိရင် သူ့တာဝန်ပါလို့ ကိုဘုန်းလျှန် က ပြောထားပြီးပါပြီ"

... ဘာဆိုလို့လဲ၊ ဒါ... ကိုယ့်ဘက်က အလွန်ပါ၊ ပေးချင်ပေး မေထူးတို့က ပေးရမှာပါ၊ ဒေါ်မိုး သွားယူလိုက်ပါ"

"ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ အလွန်ရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်လည်း ကားမောင်းတာ နမော်နမဲ့နိုင်လို့ အနီးကပ်မှ ခွေးကလေးကို မြင်လိုက်ရလို့ပါ။ ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်မသွားတာကိုပဲ ကျေးဇူး တင်လှပါပြီ။ ဒီကူညီမှု ကလေး တစ်ခုကိုတော့ လက်ခံလိုက်ပါကွာ"

မေထူးဇင်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"ဒီတစ်ခါတော့ ဧည့်သည်ရဲ့ စေတနာကို လက်ခံလိုက်ပါ။ နောင်ကို သမီးမှတ်ထား... ပင်ကီကို ဘယ်သွားသွား ကြိုးနဲ့ပဲခေါ်"

... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ"

"ဒါနဲ့ မောင်ရင်က ဘယ်က လာတာလဲ"

"ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ကပါ ဦး... ကျွန်တော် ပြည်ဘက်ကို ခရီးထွက်မလို့ လာခဲ့တာပါ"

... မင်းကိစ္စတွေ နှောင့်နှေးကုန်ပါပြီ"

"ရပါတယ် ဦး... ကျွန်တော်က အပျော်ခရီး ထွက်လာတာပေါ့၊ အလုပ်အကိုင် တစ်ခုခုနဲ့ လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး"

... ဪ"

... ကော်ဖီ သုံးဆောင်လိုက်ဦး... ကိုဘုန်းပြည့်လျှန်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

ကော်ဖီ သောက်ပြီးသည်နှင့် ဦးမြတ်ထွန်းကို ရိုသေကျိုးနွံစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး ဘုန်းပြည့်လျှန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ မကြာမီ ဗင်ကား ဖြူဖြူ ကလေးသည် မေထူးဇင်တို့၏ ခြံဝင်းရှေ့မှ မောင်းနှင် ပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။

ဒေါ်မိုးသည် ကားကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေပြီးမှ သူ့ဦးခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ယမ်းပြီး မေထူးဇင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

"ခေတ်ကာလ သားသမီးတွေများ ညဏ်ကိုများတယ်၊ မဖြစ်စလောက် ဒဏ်ရာကလေးမှန်း သိသိကြီးနဲ့ ဆရာဝန်ကို ပင့်လာပြီး အိမ်ထဲရောက် အောင် ဝင်လာသေးတယ်၊ သင်းတို့ အကြောများ မသိဘူး မှတ်နေသလား မ သိပါဘူး"

ဦးမြတ်မင်းသည် တစ်ခွန်းတလေမှ ဝင်မပြောဘဲ သူ့လက်ထဲက စာအုပ် တွင် အာရုံစူးစိုက် နေဟန် ပြုနေ၏။

"ဘာလဲ ဒေါ်မိုးရာ... ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ"

"ဒီသူငယ် လမ်းစ ထွင်နေတာကို ပြောနေတာလေ။ ဒါ ညည်းလေးကို ခင်မင်ဖို့ လမ်းစ ထွင်တာပဲပေါ့"

"ဒေါ်မိုးတို့က ပြောလိုက်ရင် လမ်းဆုံးပဲ"

မေထူးဇင်သည် ထိုင်ရာမှ အတင်းထကာ ထော့နင်း ထော့နင်းနှင့် သူ့ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

သူ့အချစ်တော် ပင်ကီလေးက သူ့နောက်သို့ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှား လိုက်ပါ လာ၏။

မေထူးဇင်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲချပြီး သူ့ခွေးလေး ပင်ကီကို ရင်ခွင်တွင် ထွေးပိုက်ကာ အမွေးကလေးတွေကို လက်ဖြင့် သပ်ပေးရင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစား နေ၏။

... သိလို့သာပဲ၊ သူ့ကားကို ဒတ်စတော့ မအုပ်မိရင် ငါ့ရော ပင်ကီရော ကြံ ပြီ သိရဲ့လား... နင်ကလည်း ကဲကိုကဲတယ်"

ပင်ကီ နားရွက်ကလေးကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ လိမ်လိုက်မိသဖြင့် ပင်ကီ လေး နာသွားသဖြင့် တကိန်ကိန် အော်နေတော့သည်။

... ဆောရီး... ဆောရီ၊ ပင်ကီကို မနာစေချင် ပါဘူးကွယ်၊ ဒီစိတ်ကြောင့် လည်း ပင်ကီကို ကာကွယ်ရင်း တို့ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေ ရရှိသွားတာပေါ့၊ တို့ဘဝမှာ ပင်ကီက အရေးအပါဆုံးပါ၊ ပင်ကီသာ မရှိရင် တို့ ဘယ်လို အသက်ရှင် ရပ်တည်ရမှန်းတောင် မသိပါဘူး၊ အထီးကျန် ဆန်လွန်းတဲ့ တို့ ဘဝထဲမှာ ပင်ကီဟာ တို့အတွက် အတွယ်တာရဆုံးပါ၊ ပင်ကီကို တို့သိပ်ချစ် တယ်၊ ပင်ကီလည်း တို့ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား ဟင်"

ပင်ကီသည် လူစကား တတ်သိသကဲ့သို့ မေထူး၏ လက်ကို သူ့နှာခေါင်း အေးစက်စက် ကလေးဖြင့် တရှုံ့ရှုံ့ ပြန်နမ်းနေပါသည်။

... မေထူးဇင်တို့ အိမ်သားတွေနဲ့ ရင်းနှီးသလားဟင်"

ဘုန်းပြည့်လျှန်က သူ့နံဘေးတွင် ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသော ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကို မေးလိုက်သည်။

"လူနာနဲ့ ဆရာဝန် အနေအထားပဲ ရင်းနှီးတာပါ"

"သူတို့အိမ်မှာ လူနာ ရှိလို့လား ဒေါက်တာ"

... ဒေါ်မိုးဆိုတဲ့ အဒေါ်ကြီးလေ၊ သူ့မှာ ပန်းနာရင်ကျပ် ရောဂါရှိတယ်၊ တစ်ခါတလေ ပန်းနာထရင် အသည်းအသန်ပဲ၊ ကျွန်တော်ပဲ ကုပေးနေတာ ကြာပြီ"

မေထူးဇင်တို့ အကြောင်း သူ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိချင်သော စိတ်ကို ဘုန်းပြည့် လျှန် ချိုးနှိမ်မရဘဲ ရှိနေသည်။ ဒေါက်တာ မောင်မောင်က သူ့ကို မေးမြန်း လာသည်။

"ခင်ဗျား တစ်ခါတည်း ခရီး ဆက်ထွက်မှာလားဟင်"

... အစကတော့ ထွက်ဖို့ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့..."

"အဟင်း ဟင်း... ဒါပေမဲ့တွေ... ခုတော့တွေ ပြောနေပုံ ထောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ အရပ်က ဆွဲငင်နေလား၊ တစ်ခုခုရဲ့ စက်ကွင်းထဲများ ဝင်မိ သွားပြီလားဟင် ကိုဘုန်းပြည့်လျှန်"

... ဟင်း..."

... ယောက်ျားချင်းပဲ... မေထူးဇင် ကလေးက စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမပျို ကလေး တစ်ယောက်ပါ၊ နာမည်ပျက် မရှိဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သိပ် ဆက်စပ် ထိတွေ့တောင် မနေဘူး၊ သူ့ကို ကြည့်လိုက်ရင် သူ့အချစ်တော် ခွေးကလေးနဲ့ တပူးပူး တတွဲတွဲပဲ မြင်မြင်နေရတယ်"

"သူ ကျောင်းမနေဘူးလား ဒေါက်တာ"

"သူက Chemistry နဲ့ မနှစ်က ဘွဲ့ရပြီးတာဗျ"

... ဘွဲ့တောင် ရပြီးမှကိုး၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို အထက်တန်း ကျောင်းသူ တစ်ယောက်ပဲလို့ ထင်နေတာ"

... ရောက်ပြီ၊ ခင်ဗျား ဒီကနေ ဘယ်မှ မသွားသေးဘူးဆိုလဲ ကျွန်တော့်ဆီ ကို လာလည် နိုင်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါက်တာရယ်"

ဘုန်းပြည့်လျှန်သည် ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကို တိုက်ခန်းရှေ့တွင် ချထား ခဲ့ပြီး လမ်းမတန်းတွင် တွေ့သော တည်းခိုခန်း တစ်ခုဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သူသည် တည်းခိုခန်းတွင် သန့်ရှင်း သပ်ရပ်သော အခန်းတစ်ခုကို ငှားရမ်း ပြီး စိတ်ရောကိုယ်ပါ အနားယူဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

ခန္ဓာက ငြိမ်သက်စွာ နေနိုင်ပေမဲ့ စိတ်ကတော့ ထိန်းကြိုးမရှိ

လွတ်လပ်၍နေဆဲ။ သူ့မျက်စိထဲတွင် အချိန်ပြည့် မြင်ယောင် နေမိသည်က
မေထူးဇင်၏ နှုတ်လှပသော မျက်နှာကလေး...

သူ့အသိဉာဏ်ထဲတွင် စိုးမိုးနေသည်က မေထူးဇင် အကြောင်းများ...

... ငါ ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်၊ ဒီကောင်မလေးကို မြင်မြင်ချင်း စွဲလန်း
သွားမိ ခဲ့ပါလား၊ သူလေးနဲ့ ရင်းနှီးအောင် ဘယ်လို ကြိုးစားရပါ့မလဲ၊ သူ့ပုံ
လေးကတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ချဉ်းကပ်လို့ ရမဲ့ပုံမျိုးလေး မဟုတ်ဘူး... အို...
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစား ကြည့်ရမှာက ငါ့အပိုင်းပဲ"

ဘုန်းပြည့်လျှန်သည် သံန္နိဋ္ဌာန် တစ်ခုကို ချမှတ်လိုက်တော့သည်။
